

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

MIR

Glasilno koroških Slovencev.

Velja

za celo leto 4 krome.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo lista „Mir“ v Celovec,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 h od garmond-vrste vsakokrat.

Leto XXXIV.

Celovec, 19. novembra 1915.

Št. 68.

Izpremembe na Balkanu.

Grška in Romunija po novih potih. — Prvi glasovi za mir med Angleži. Angleži opuste akcijo ob Dardanelah. — Rusi z Angleži nezadovoljni.

Čim dalje tem bolj jasno se kažejo vojaški in diplomatični uspehi osrednjih držav, Avstro-Ogrske in Nemčije. Sijajna naša ofenziva pri Gorlicah in naša junaška, nadčloveška bramba ob Soči proti sveži, spočiti in dobro pripravljeni italijanski armadi ste zasukali svetovno mnenje in mišljenje v nevtralnih državah. Orožje naših junakov je v najkrajšem času sijajno popravilo, kar je prej zamudila ali opustila naša diplomacija v mirnem času.

Prva je iz tega položaja začela izvajati posledice Bolgarija in se nam je pridružila; to je storila tem lažje, ker je bilo njeno zadržanje v tej vojski do zadnjega časa res strogo nevtralnno. Težje stališče v tem oziru ima Grška, ki se je nasproti četvero-zvezi držala dobrovoljne, naklonjene nevtralitete, še težje stališče pa ima Romunija.

Ko so jo diplomati četvero-zveze v Sofiji popolnoma polomili in s svojim pritiskom na Bolgarijo dosegli ravno nasprotno, kakor so nameravali, se je na Balkanu začel preobrat v mišljenju. Grška in Romunija kljub bukareški pogodbi s Srbijo niste posegli v vojno, ko je Bolgarija napovedala vojno Srbiji. Morda bi bili to storili, ko bi bila mogla četvero-zveza pokazati na enem ali drugem velikem bojišču kak bistven uspeh ali če bi se bila četvero-zveza na Balkanu pripravila za slučaj, da poseže vmes Bolgarija. Ko so naša in nemška in zlasti bolgarska armada v Srbiji začele čudovito hitro prodirati in so Srbi morali pustiti postojanko za postojanko, ko je v razmehroma zelo kratkem času bila osvojena najboljša

srbska trdnjava Niš in ko nasproti temu četvero-zveza na Balkanu v tistem trenutku ni imela drugega kakor par ponesrečenih diplomatov, je bilo gotovo, da niti Grška niti Romunija ne poseže vmes na strani četvero-zveze.

Ko bi bila četvero-zveza potem začela izkrcavati velike, sveže čete, bi morda bila na Balkanu še kaj dosegla, ker je imela zase na Grškem najvplivnejšega moža, Venizela, in njegovo politično stranko. Francozje so tudi začeli po svojih močeh izkrcavati čete, seveda nezadostne, Angleži pa so se še vedno igrali, stavili Grkom vabljive ponudbe in delali po svojih agentih in domačih privržencih tudi v Romuniji, kjer so se vršile demonstracije za vojno. Pa zaman! Angleži so bili od nekdaj na glas kot izborni diplomati, tokrat pa jih je njihova diplomatska zmožnost pustila na cedilu. Zapeljala jih je pa njihova grda sebičnost. Hujskali so namreč na vojno druge, da so zanje krvaveli, sami pa še niti splošne vojaške dolžnosti niso uvedli, dočim so na pr. Francozi napeli vse svoje sile in žrtvovali, kar imajo.

Odkar je med Bolgarijo in našo državo zopet prosta pot, ki vodi do Carigrada in še veliko dalje, se na Balkanu kolo v smeri, kakor je začelo teči, ni več ustavilo. Položaj še nikakor ni rešen, zadnja kriza še ni prestana, a prva kriza je za našo državo na Balkanu ugodno rešena!

Sedaj je jasno, da je grški kralj centralnima silama naklonjen in da so imele vesti o bolgarsko-grških pogajanjih resnično podlago. Ko je padla

grška vlada, ki jo je vrgel goreč pristaš četvero-zveze Venizel, je kralj poklical na vladno krmilo svojega moža in je razpustil zbornico, v kateri je bila večina zoper njegovo politiko. In ljudstvo v Atenah je — ostalo popolnoma mirno. Še več! Kralj mora biti prepričan, da ima za seboj večino prebivalstva in da bo pri volitvah 19. decembra dobila njegova vlada večino.

Dr. Dillon poroča angleškemu listu „Daily Telegraph“ iz Rima, da so tam splošno prepričani, da je med Grško in Bolgarijo že sklenjena pogodba. In politična zgodovina med vojno na Balkanu nam pove, da so bili srbski in rimski krogi o bolgarskih in grških namelih mnogo boljše poučeni kakor v Londonu.

Tudi turški sultan je v svojem prestolnem govoru 14. t. m. v turški poslanski zbornici povdarjal, da so odnosi Turčije do nevtralnih držav kakor dosedaj odkritosrčni in prijateljski.

Položaj na Grškem označuje to, da tam vsi krogi razmotrivajo vprašanje, ali naj se Srbi razorožijo, ki stopijo na grška tla. Toda za četvero-zvezo je glavno vprašanje, kaj pa bi znali Grki narediti z angleško-francosko armadico, če že o svojih „zaveznikih“ Srbih govorijo tako. Četvero-zveza je sicer obljubila Grški 40 milijonov frankov od večjega posojila, ki ga je izposloval že Venizel, pa v Atenah samih dvomijo, da bo četvero-zveza posojilo res tudi izplačala.

To dela skrbi kajpada tako Angležem kakor Francozom. Angleška „Morningpost“ piše: Bolgarija bo po izločitvi srbske armade zahtevala od Grške najstrožjo nevtralnost, to se pravi raz-

Podlistek.

Stari Mertan.

Po zilski ljudski govoricici spisal J. M.

Proti večeru je bilo. Toplo poletno solnce je pošiljalo svoje zadnje žarke na rodovitna polja in na pokošene travnike, kamor so se vleklo dolge sence od bližnjega gorovja. Vesela slovenska pesem in vriskanje domov se vračajočih senosekov je odmevalo iz gorovja v dolino na uho sivega starčka, ki je počival od napornega truda pod veliko smreko na razpotju. Rad je poslušal slovensko petje, in ni čuda, da je počakal na veselo družbo. „Dober večer, Mertan,“ ga kmalu pozdravi fant v najboljših letih.

„Bog ga daj; danes ste posebno dobre volje, je že moralo biti kaj boljšega!“

„Tisto pa že, naša gospodinja nam vedno privoščiči v tem času kaj boljšega. Toda tudi navada je, kakor veste, da se po končani gorski košnji zapoje. — Tukaj imate zopet krasen kamen za kropivnik. Bog vam plačaj vaše delo.“

Vesela mladina se je približala in pozdravila starčka; rada ga je imela in ga rada poslušala. Bil je majhne postave, držal se je sključeno. Plava suknjica, segajoča do kolen, spredaj in zadaj našita z velikimi rumenimi gumbi, ga je razločevala že od daleč od drugih ljudi. Brada, bela kot sneg, mu je segala do prs. Njegovo bistro, a ljubeče oko je pridobilo vsakega, ki je prišel k njemu.

Bil je Mertan pri vseh ljudeh v Zilski dolini jako priljubljen ne samo zaradi svoje goreče pobožnosti, ampak tudi zaradi svojega lepega vedenja, s katerim si je osvojil vsako srce. Znan je bil povsod po imenu Mertan, ali od kod je

prišel, tega mnogi niso vedeli in tudi niso vpraševali.

Živel je od dela in od radodarnih rok. Pečal se je s kamenorezbo. Narejal je kropivnike, izklesaval črke, katere mu je peresa vajena roka napisala na polirani kamen, ker on ni znal ne brati ne pisati. Popravil je oltarje in rezal svetnike iz kamena.

Danes popoldne je šel v kamenolom, da bi tam dobil pripraven kamen za kropivnik. Sreča mu je bila ugodna, in njegov trud ni bil zaman. Dober in lep kamen je dobil, da ga je fant in vsa družba kar občudovala.

Prepevaje je odšla vesela mladina. Dolgo je gledal Mertan otožen za njo; zgubančil je čelo in vzdihnil iz dna svoje duše: „Ubogi vaši otroci!“ Nato se je pripognil, vzel svoj tovor zopet na ramo in šel v svojo skromno delavnico, v mlin. Tukaj, blizu cerkve Matere božje, v katero je rad zahajal, si je poiskal stanovanje. Bil je pobožen, a tudi vnet za slovenski narod in se ni sramoval materinega jezika. Mlinarica, pobožna in radodarna ženska v najboljših letih, ga je rada imela pod svojo streho in mu tudi dobro stregla.

„Danes imam nekaj posebnega za večerjo; v gori sem Pajrovim seno spravljala in nazaj grede sem nabrala lisic, vse rumeno jih je bilo,“ je dejala mlinarica, ko je prišel Mertan domov.

Ko se je vsedel na klopico pred hišo, mu je prinesla mlinarica večerjo. Njena otroka, majhni Janko in mlajša Lenica, sta komaj dočakala, da Mertan pojè. Tudi sosedovi otroci so prihiteli, radovedni na njegove priproste pravljice in pripovedke. Vsedli so se na trato in s prosečimi očmi ga pogledovali, rekoč: „Očka, povejte nam kaj.“

Dobro in globoko je vplivala Mertanova beseda na srca dece. Znal je ubrati pravo struno.

„Sedaj ste še lahko veseli,“ je začel, „ker nimate še nobenih skrbi, toda doživeli bode hude čase. Mene bode tedaj že krila hladna zemljica tukaj pri cerkvi pod sliko sv. Krištofa. Hudi časi bodejo prišli nad vas, ko boste tako stari in sivi, kakor sem sedaj jaz; hudi bodejo pa tako, da bode strašno.“

Ljudje bodejo popolnoma drugače živeli, kakor sedaj mi: kmet bode hotel biti sam svoj gospod, ne bode mu ugajalo kmečko delo, ne bode hotel delati več s svojimi rokami; kupoval bode za zlate denarje orodje, ki bode samo vse storilo. Vozovi brez konj bodejo drdrali po cesti. Domačo obleko bodejo ljudje tedaj zavrgli in iz tujega drugega blaga si bodejo napravljali svoja oblačila. Domača jed nikomur ne bode več všeč, še berač ne bode zadovoljen z njo. Sploh domačih stvari ne bodejo ljudje več spoštovali in cenili.

Ljubezni svet ne bode poznal, ne bode je več na svetu: sin ne bode poznal očeta, tepla se bode in tožila, hčerke bodejo hotele biti bolj modre kakor njihove matere. Posvetne veselice bodejo ljudem bolj ugajale in jih bodo bolj cenili kakor službo božjo. Zametavali bodejo cerkev in materni jezik, ga zatajevali in se ga sramovali. Vse bode hotelo nemško govoriti in vladala bo le nemščina. Živine ne bodo več gonili na skupno občinsko pašo, vzeli jim jo bodejo, in tedaj bode šlo slabo ubogim ljudem. Bog naj se jih usmili! Da, ljubi otroci, sedaj tega še ne razumete prav, toda nekoč se boste spominjali mene in mojih besed.

Ko svet ne bode poznal ljubezni do Boga in do bližnjega, tedaj bodo prišli hudi časi. Začela se bode vojska. Dokler bode „spodnji vol tulil“, dokler se bodejo spodaj bojevali, tedaj še ne bodo ljudje občutili toliko hudega; kadar pa bode „gornji

oroženje angleško-francoske armade. Kralj Konstantin bi se morda tej zahtevi udal z razlogom, da je Srbija uničena in so bojne čete četverozeve majše kakor vojska centralnih držav in Bolgarije. Razoroženje francosko-angleške ekspedicijske armade od strani Grške je zato zelo verjetno. Predno pošlje Angleška na balkansko bojišče nadaljne čete, mora zategadelj Grško prisiliti, da ali prestopi na stran četverozeve, ali pa demobilizira (pošlje vpoklicane vojake izpod orožja domov). Francoska ne izkrcava samo nadaljnih čet v Solunu, ampak tudi v Kavali, da ogroža Bolgarijo od tracijske strani.

Iz Sofije se poroča, da se je grška vlada že odločila: Ministrski svet, ki mu je predsedoval Skuludis, je sklenil predložiti kralju demobilizacijski predlog. Osemnajst letnikov naj bi polagoma šlo na dopust, le najmlajši letniki bi ostali pod zastavami. Vlada utemeljuje demobilizacijo z mirnim zunanjim političnim položajem in razpisom splošnih volitev.

Vlada je hotela četverozevi kolikortoliko ustreči, toda kralj je ostal trden in je demobilizacijski predlog odklonil. Zato je Venizel sklical sejo svoje stranke; Venizel zastopa stališče, da mora vlada odstopiti. Položaj na Grškem je v tem trenutku zelo težaven.

O razmerju Grške do Bolgarije se še poroča iz Aten: Novi grško-bolgarski pas zemlje je bil od grških in bolgarskih ministrskih odposlancev omejen in zato vlada na grško-bolgarski meji popoln mir. Bolgarski četaši so kakor na povelje izginili. To se smatra kot odkritosrečno željo Bolgarije, da obdrži z Grško prijateljsko razmerje.

Da pa tudi prebrisani grški diplomat s Krete ne bo še miroval, ampak bo porabil ves svoj vpliv pri volitvah, si lahko mislimo. S kakim uspehom, bodo pokazale volitve, še bolj pa morda zbornica, ki se bo pa sešla šele 24. januarja 1916. Za vsak slučaj pa ima kralj še eno sredstvo: vojaško diktaturo.

Stališče Grške ni ostalo brez vpliva na zadržanje Romunije. Tam so se večje politične glave kljub nadaljnemu gibanju za vojno po deželi precej streznile. „Liga za narodno edinstvo“ je imela v Bukarešti javno zborovanje in se je izrekla za politiko vlade. Prihaja tudi poročilo, da je vlada dovolila izvoz žita v Avstro-Ogrsko in Nemčijo.

Naravno je, da položaj na Balkanu na Angleže ne vpliva preveč dobro in jih je tega neuspeha pred svetom sram. Zato so se izmed vrst neodgovornih velmož angleških dvignili kritiki, ostri kritiki. Mornariški minister Churchill je odstopil, in v zgornji zbornici so se slišali prvi glasovi za mir. Lord Courtney je navedel celo že pogoje, pod katerimi bi Angleška mogla začeti mirovna pogajanja; podlaga pogajanj da bi bilo osvobođenje Belgije in severne Francoske, ki so jo zasedli Nemci. Angleži ne bi plačali niti vinarja vojne odškodnine in rešiti bi bilo končno še vprašanje o svobodi morja.

vol tulil“, kadar se bodo začeli boji zgoraj — pokazal je z roko na južne gore — tedaj bode groza in strah. Sovražnik sicer ne bode pokončal naših krajev, ampak od naših prijateljev bo vse poteptano. Pomandrili bodo pa tako, da tista krava, katera bo še ostala, bo nosila zlat zvonec na vratu. Zilska dolina bo konjska planina.

Vsak bo vojak; sin in oče se bodeta skupno bojevala zunaj na bojiščih. Končno bodo pregnjali vero in duhovnike. Ali boj ne bo trajal dolgo, tako dolgo, „da bo en hlebec kruha premalo, pol drugega pa preveč“ (hlebec kruha bo najbrž žetev enega leta). Odločilo se bo zgoraj in zmaga bo naša.

Ljudje se bodo začeli med seboj ljubiti, tako da bodo veseli, če bodo le videli iz druge doline se vzdigujoči dim, ki jim bode naznanjal, da tam še ljudje živijo. Kar pa bode ljudi ostalo, se bodo dobro imeli, dobre letine bodo doživeli.“

Tako je pravil stari Mertan in tudi odrasli so ga prišli poslušati. Vse, moške in ženske, je rado čulo njegova prerokovanja. Tako se je tudi povsod udomačil in priljubil.

Žalibog, njegova poslednja želja se ni izpolnila. Ni njegovega groba tam pri cerkvi pod sliko sv. Krištofa. Umrl je v drugi vasi in bil tam pokopan. Toda čeravno že več kot 60 let spi v hladnem grobu, spomin na njega in njegova prerokba še dandanes živita med Zilani.

„Resnica je, kar je rajni Mertan prerokoval,“ pravi marsikdo, če se zamisli ali pogovarja o današnjih dogodkih, če mu slabo in hudo gre. „Ali zmaga bo naša,“ te besede ga tolažijo in mu dajejo upanje, da bode prišla kmalu za nas rešitev, da bodedo enkrat in sicer kmalu zmagali, da bode kmalu zasvetil sveti križ, znamenje sprave, in zvezda miru in ljubezni v naši lepi in ljubi domovini.

Drugače pa seveda govorijo moške pri vladi in zato ni še nobenega upanja, da bo v doglednem času sklenjen mir. Prve glasove pa smo slišali.

To je tem pomembnejše, ker je ruska javnost proti Angležem ogorčena. Avstrijski tali, ki so jih Rusi odvedli iz Črnovic in so jih sedaj zopet izpustili, opisujejo razpoloženje med Rusi tako-le: Rusi, rižje stoječi sloji kakor visoki uradniki, sovražijo Angleže, se bojijo Nemčije, obžalujejo Francosko in zaničujejo Italijane, ki jih imenujejo le muzikante. Prebivalstvo ceni ruske izgube celó višje kakor so v resnici.

Angležem je začelo postajati vroče in zato so se začeli gibati. Sam vojni minister Kitchener se je podal na Balkan, da na lastne oči preuči položaj. Posledica tega je, da Angleži in Francozi opusté akcijo pri Dardanelah in sicer iz strateških ozirov. To poročilo prihaja iz Kodanja in preko Ženeve iz Pariza.

Človek dobi utis, da je prišel trenotek, ko razne države ne marajo več hoditi po kostanj in žerjavico za Angleže, ampak bodo morali Angleži sami ponj ali pa skleniti mir. Verjetneje je pa prvo.

Odločilna bitka v Srbiji.

Na srbskem bojišču se bliža po velikanskih naporih po hribovitem, blatnem in zasneženem terenu in po zlomljeni odporni sili srbskih prvih čet odločilna bitka, če jo bodo Srbi sprejeli. Njihova glavna armada stoji na Kosovem polju, in zavezniške armade stojé blizu; le nekaj dni še in dosegle bodo črto Nova Varoš—Priština, na kateri stojé Srbi.

Srbska poročila pravijo, da je njihova armada v popolnem redu, da so odločeni nadaljevati vojno in da je njihovo umikanje zelo težavno, ker ne morejo iz blata s težkimi topovi. Zato imajo Srbi zadnji čas na topovih velikanske izgube. Bolgari poročajo, da so v Nišu dobili 100 topov.

Naša armada si je pri Uvacu napravila pot iz Bosne v Novi Pazar, očistila je sovražnih čet Cigoto planino in se bliža trdnjavi Nova Varoš. Po dolini Morave so naši dospeli do Javorja in Kraljeva naprej do Ušć v smeri proti trdnjavi Novi Pazar. Cesta Raška—Babica je prekoračena, in od vzhoda se bližajo nemške in bolgarske čete kraju Kuršumlje.

Neuradna poročila pravijo, da Srbi izpraznjujejo tudi Bitolj v Macedoniji, ker tudi tam se Srbom in Francozom ne godi predobro. Bolgari dobivajo od Niša sem ojačenja in so zavzeli Francozom utrjene postojanke južno od Velesa. Tudi Tetovo so menda zopet zasedli Bolgari, kakor se neuradno poroča.

Rusko bojišče.

Rusi pri Čartorijsku poraženi.

Približno en mesec so se vršili boji zapadno od Čartorijska. Rusi so bili v ofenzivi. Dne 14. t. m. pa so zavezniške čete na 20 kilometrov dolgi črti v naskoku zavzele ruska kritja in pognale Ruse nazaj čez reko Styr. Rusi so pri tem hitrem umikanju zažgali vse vasi. Tako je tudi tukaj pognan sovražnik nazaj na svoje prejšnje postojanke kakor ob Strypi v vzhodni Galiciji po porazu pri Sjenikovcah.

Italijansko bojišče.

Obstreljevanje Gorice.

Italijani nadaljujejo svojo ofenzivo ob Soči. Tokrat napadajo najhuje pri Gorici in na Dobrobojski planoti. Najhuji boji se vršijo noč in dan za postojanke na obeh straneh gore sv. Mihele. S pomočjo njihove težke artiljerije se jim je ponovno posrečilo, udreti na severnem pobočju te gore, toda s protinapadi se je vedno zopet posrečilo sovražnika pregnati. Naše poročilo z dne 16. t. m. pravi, da se vrši tu najtrdovratnejše bojevanje in da se je na večer vendar zopet posrečilo, sovražnika skoro popolnoma pregnati. Tudi pri Sv. Martinu se nadaljujejo boji mož proti možu. Pred goriškimi predmostnimi utrdkami je bil sovražen napad na višino pri Podgori odbit. Lahki so obstreljevali Gorico. Pri tem je bilo dosežaj ubitih 58 civilnih oseb, 50 pa ranjenih; hudo poškodovanih je kakih 300 hiš in skoro vse cerkve in samostani.

Naši letalci niso ostali odgovora dolžni. Poleteli so nad Verono in vrgli mnogo bomb.

Iz vojnega poročevalnega stana se poroča, da se je obstreljevanje Gorice začelo 18. oktobra in da je med ranjenimi tudi mnogo otrok. Dvakrat je po ena granata ubila štiri otroke. Samostan na Sveti gori je pogorel in cerkev je porušena. Zakristija goriške stolne cerkve je podrta, samostan v Kostanjevici je bil zadet od več granat in šrapnelov, vsled česar je poškodovana

streha in slike v cerkvi in samostanu. Uršulinski samostan sredi mesta je nad polovico porušen. Cerkev sv. Antona je poškodovana; streho je predrla letalčeva bomba. Oba kolodvora sta od artiljerijskih strelav preluknjana, cerkve v Podgori, Pevmi, Strandražu in Oslavju so popolnoma porušene, po večini tudi dotične vasi. V Gorici je najbolj trpel južni del mesta.

Iz Lugano poročajo, da je italijanska ekspedicijska v Albanijo sklenjena stvar, le za čas se še ne ve.

Francosko bojišče.

Na zapadnem bojišču tudi ta teden ni važnih bojev. Severno-vzhodno od Ecurie so Nemci po hudem boju zavzeli 300 metrov dolgi jarek. Na ostali bojni črti razen artiljerijskega boja in boja z minami ni ničesar bistvenega.

izberno se je obneslo za vojake v vojski in sploh za vsakega kot najboljšo

bol oblažajoče mazanje

pri prehlajenju, reumatizmu, gihki, infuanci, prni, vratni in boleci v hrsti

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. capitel ompep.

Nadomestilo **Sidro-Pain-Expeller.**

Steklenica kron. — 0,50, 1,00, 2,00

Dobiva se v lekarnah ali direktno v Dr. Richter-ja lekarni „Pri stisnem kovu“, Praga, I., Klizabetinska cesta 6.

Dnevno raspešiljanje.

Iz pisem naših vojakov.

Laška fronta, 20./10. 15.

Prisrčno Vas pozdravljam kakor tudi svoje stariše, brata in sestre. Zahvalim za karto. In novo mi je vse to, kar ste, gospod, pisali. V tej puščavi ni mogoče kaj zvedeti, ker smo zmiraj isti vojaki, razven kadar pride ojačenje, kar pa je redko. Imamo zdaj na naši planini še dobro, ker smo še brez snega. Je sicer že bil, pa zopet izginil. Seveda ne bo dolgo tako. 18. oktobra je prišlo nekaj laških vojakov k nam prostovoljno se udati in so rekli, če bodo morali ostati na planini čez zimo — nekateri so že en mesec — da pridejo vsi skupaj k nam. Sicer se zdaj ravna, kakor bi hoteli narediti napad. 19. oktobra je bil le kratek napad na levem našem krilu. Mraz in zima bo stiskala Lahe, tako tudi nas, če se ne preobrne drugače. Še enkrat prisrčen pozdrav!

Maks Linhart.

30./10. 15.

Prisrčno Vas pozdravim kakor tudi moje domače, organista, cerkvene pevce in znanke vse. Želim in upam, da Vas dobi ta karta pri najboljšem zdravju, kakor sem, hvala Bogu, tudi jaz. Prisrčno zahvalim za karto. Z denarjem na naši planini ne moremo ne sebi ne komu drugemu kaj pomagati. Denar imamo vsi, prodati pa nima nihče nič. Nimamo kaj drugega, kar vsak dan dobimo. To pa lahko vsak sam shrani. Našo puščavo si lahko predstavljate. V naših pečeh (skalnih) je drugače kakor v raju, v katerem ste Vi. Imamo skalovje in sneg. In sovražnika je pred nami vse polno. Noč in dan nam žvižgajo krogle mimo ušes. Če gremo eno uro in pol po drva doli, kjer raste še nekaj borovja, in nas zapazi sovražnik, dobimo šrapnelov, da se le kar kadi okoli nas. Zima je zdaj že hujska kot doma januarja. Z obleko smo pa dobro oskrbljeni in tudi z obuvalom.

Maks L.

3./11. 15.

Častiti gospod! Obhajali ste spomin vernih duš. Spominjali ste se gotovo tudi naših prijateljev, ki jih je spravila vojska tja, kamor je za nas vse enkrat gotovo, v našo boljšo domovino. Kjer smo, se povsod najdejo grobovi. Bi mislil v mirnem času: „na tak kraj ne pride živa duša“, zdaj pa se najdejo tam grobovi in križi od kakega konca lesa, kakoršnega moremo dobiti. Je predaleč od doline, pokopljemo koj tukaj. Danes smo dobili pol metra snega in veter tak, da jemlje sapo. Lahki so tudi mirni na svoji planini, kadar je tako vreme. V dolini tudi ni nič novega, kolikor fronte pregledam jaz. Pozdravljeni!

Maks L.

Ob Soči, 25./10. 15.

Dragi župnik! Naznanjam Vam, da nisem več v tretjem vodu (Zugu), ampak v prvem. O ljubi župnik! Sama božja volja je, da Vam danes še živ, z zdravo roko pišem. Glejte, sedemkrat sem bil že pri napadu sovražnika, ali tako grozno

pa še ni bilo kakor na dan sv. Uršule. To je bil dan, da mislimo, da biti ne more hujšega. Proti poldnevu se je začel sovražnik pomikati proti nam. Mi smo bili zelo slabi, da smo se morali umakniti nekaj korakov. In so neznansko pritiskali na nas in med tem spuščali granate in šrapnele. Zemlja se je trgala in skalovje in drevje in je šlo vse križema v zrak. In vse v groznem dimu in neznanskem kriku. Naši višji pa so nas navduševali od zadaj: „Naprej, naprej! Ne nazaj!“ In „hura!“ In res, nekaj malega nas je še bilo nasproti grozni armadi sovražnikov. In smo z zadnjo močjo in vso silo začeli vpiti „hura, hura!“ in smo se zaleteli na sovražnika. In je šlo. In obrnil se je nazaj, odkoder je prišel. So zgubili veliko mrtvecev in ranjenec. To so bile ure, da me je obvarovala sama Mati božja.

Zvečer, ta grozni dan, ko se je stemnilo, smo šli gledat število mrtvecev sovražnikovih. In jih je ležalo še veliko več kakor naših. Smo si tudi naše prazne želodce napolnili. Smo bili že zelo lačni. Pa smo nabrali zelo dobre hrane. Sklenem zdaj in Vas prosim, spomnite se me pri oltarju, pri živem Najsvetejšem, ki me je ohranil še živega. Pozdraviti pustim vse cerkvene pevce in znance. Z Bogom in Marijo znani Vam
Friderik Pušl.

28./10. 15.

Prav srčno Vas pozdravim, dragi župnik! In Vas željno prosim, spomnite se me na god Vseh svetnikov in Vernih dnš. In kako dolgo še bo? To so dnevi, da smo v ognju le neprenehoma. S prisrčnim pozdravom Vaše župnije znana duša
Friderik Pušl.

23./10. 1915.

Častiti gospod župnik! Vas lepo pozdravim in Vam naznanim, da mi gre še precej dobro. Akoravno nas vsak dan pozdravljajo granate in šrapneli, sem še, hvala Bogu, koj zdrav. Naznanil bi Vam rad, kje se nahajam, pa ne smem. Sprejmite najprisrčnejše pozdrave kakor tudi ves cerkveni pevski zbor. Vam udani

Franc Ouschan.

Pozdravlja Vas tudi nekdanji berač za novi zvon na Lisni Janez Mauchler.
Pozdrav tudi od Ruperta Jopp.

24./10. 15.

Dragi! Danes tukaj nadom našega Grafenauerja. Zelo lep slovenski kraj. Več slovenskih mož se nas je zbralo in smo šli na izprehod in ogledali lepo Brdo. Dopoldne smo imeli sv. mašo. Je upanje, da ostanemo dalje časa tukaj. Z vojaškim pozdravom Vaš

Tomaž Kastner.

Pozdrave! Ant. Jelenik, Jan. Toplič, Jurij Dobnig, Ant. Vidmar, Maček. Živio! Le pridni bodite kakor smo mi! Vaš
Grafenauer.

31./10. 15.

Dragi! Vaše pismo sprejel. Mi je v veliko tolažbo. Včasih so hudi dnevi, pa spet prijetni časi. Zdaj smo bili 14 dni v ... in smo se izpočili. A zdaj gremo pa spet v fronto. Zima bo nas mučila. Tu smo šli vsak dan v cerkev in prejeli sv. zakramente. Naš vojni kurat je Spodnji Štajerc. Zdaj sem spet pri trenu. Z vojaškim pozdravom Vaš
Tomaž Kastner.

Pismo z bojišča.

Milostiva, cenjena gospa!

Nekaj dobrega ima gotovo tudi vojska. Dostojevski govori nekje o velikem moralnem pomenu vojne. Nisem bral dotičnega mesta, a nekatere dobre strani vojne sem i jaz že opazil. Med drugimi, koliko krasnih ljudi spoznaš, pridobiš si tovarišev in, če je komu sreča posebno mila, najde mogoče celo prijatelja za celo življenje. V sili spoznaš prijatelja. In kolikokrat pride človek v silo v tej grozni vojski!

Večkrat sem si že mislil, kako to, da sem ostal jaz dosedaj še brez pravega prijatelja. Na srednji šoli sem imel enega, dva ožja tovariša; po maturi smo se razšli; čas in oddaljenost potrgale so vse ožje vezi, komaj da se štejemo še med znance. Torej samo skupne težnje, skupne malopridnosti, ki smo si jih včasih privoščili, držale so nas skup!

Mogoče pa je krivo, ker se še nisem nikoli nikomur celega dal, vsega zaupal? Torej sem takorekoč nezaupen egoist in ne zaslužim prijatelja?

Majete z glavo, milostiva, da si pišem obtožnico?

Ali glejte, do Vas, cenjena gospa, imam posebno zaupanje. Poznala ste me že kot dečka, ki je namerjal prve korake v svet. In vedno ste mi z dobrohotno besedo pomagala zopet na stezo, če sem napravil napačen korak.

Kako ste že rekla nekoč: Sedemkrat poskusim opravičiti človeka, predno ga obsodim.

Glejte, to Vaše načelo mi je dalo že dečku toliko zaupanje do Vas. In sedaj — koliko let je že tega, da se nisva videla? Menda osem dolgih let in vendar ste Vi edina — ne lažem! — ki Vam pišem, kadar sem slabe volje in mi je treba nekaj olajšanja.

Seveda so Vaša pisma tako prijazna, topla, da jih je radost čitati! Pišete mi jih kot „lju-bezenska darila“, pravite, ker je treba na vse načine skrketi za naše uboge vojake v vojski!

Ali naj Vam predstavim par svojih novih znancev?

Nekaj zanimivega hočem še poprej omeniti, neko posebnost v nemški armadi in v naši. Pri nas se tičejo čisto samoumevno vsi častniki med sabo, če ni razlika v šarži prevelika. Samo službeno je vikanje. Pri Nemcih tega ni. Tam se tikajo samo ožji znanci, a zato rabijo splošen nagovor: Gospod kamerad.

Nekaj veselega se mi je pripetilo začetkom vojne v Gradcu. Sprehajam se po ulici in si hočem zapaliti cigareto, a nimam vžigalic pri sebi. Poprosim prvega vojaka, ki ga srečam: Bodite tako dober in mi dajte ognja.

Takoj mi postrže in pravi: Kaj me vikaš, zdaj je vojna, zdaj se vsi tikamo.

Ne vem, ali me ni spoznal v polmraku, ali je bil malo vinjen, samo to vem, da mi je možakar zelo imponiral, da sem ga v zahvalo res po-ti-kal in da sem zvečer v družbi vzbudil veliko smeha, ko sem svojo anekdoto pripovedoval.

In danes se mi zdi pismo že precej dolgo, torej prihodnjič dalje.

Ves Vaš udani

f. s.

Fellerjeve želodce krepeče, lagodno odvajalne rabarbarske kroglice z zn.

„ELSA-KROGLICE“

odpravijo zapeko.

6 škatljic franko 4 K 40 h. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Čez 100.000 zahvalnih pisem.

Naše žrtve za domovino.

Zgodovina svetovne vojne bo pisana s krvavimi črkami. In iz vrst narodov, ki so se udeležili te grozno-veličastne vojne, se bo jasno in krepko odražal eden izmed najmanjših narodov, o katerem bo z velikim spoštovanjem govorila zgodovina, nepristranska zgodovina, kot o junaškem narodu. Teptan in zaničevan je pokazal ta narod v svojih sinovih tako veliko silo, kakor je vedel zanjo edinole ta narod sam. Še se avstrijska javnost tem junakom ni oddolžila, ni še v javnosti brez pridržka priznala junaštev slovenskega naroda, katerega sinovi so stali povsod tam, kjer so bili najhujši in najnevarnejši boji. In povsod, čisto povsod so držali ti junaki. Slednji izmed njih je resnični junak, je zopet te dni o njih pisal imejitelj nekega slovenskega polka z južnozpadnega bojišča.

Prišel bo pa čas, ko bo avstrijska javnost morala to dejstvo priznati, ker ga ne bo mogoče prikriti, tudi če bi ga hotela. Ali o vojni molčati, ali priznati! Drugega ne bo mogoče storiti. Toda molčati ne bo mogoče, ker bodo preglasno govorili uspehi, mrtvi grobovi, grobovi brez števila, na severu in jugu, povsod, kjer je divjala bojna vihra.

Naši grobovi se množijo, naše žrtve za domovino so od dne do dne večje. Naši najboljši mladenčji in možje, študirani in neštudirani, padajo, do zadnjega diha izpolnjujoči svojo patriotsko dolžnost kot branitelji domovine.

Dobili smo obvestilo, da je zopet padel eden izmed naših najboljših mladenčev, Janez Piček z Otoža ob Vrbskem jezeru. Kmalu nato, ko je

izbruhnila vojna, in so neke skrivne sile hotele izrabiti ta položaj zoper naše najboljše može in mladeniče, se je en tak val zagnal tudi v vele-spoštovano, ugledno in vzorno patriotsko rodbino g. Pička. Njegovega sina je to bolelo. „V dejanju bomo pokazali Slovenci, da smo pravi patriotje!“ To je bila diviza edinega Pičkovega sina, in prostovoljno se je javil k vojakom in se tudi res dejansko izkazal vzglednega vojaka-junaka. Padel je pri veliki italijanski ofenzivi dne 22. oktobra.

Njegov tovariš in prijatelj, korporal Franc Vatovec, je sporočil g. Pičku z bojišča: Predragi, po Vašem sinu znani mi prijatelji! Predno Vam nadalje poročam, Vas najtopleje pozdravljam. Če bi Vam mogel osebno sporočiti, bi Vas moral pripraviti; ker se pa to ne more zgoditi, Vam moram (po volji Vašega sina) direktno sporočiti njegovo žalostno usodo. Roka se mi trese, ko Vam moram sporočiti, da je Vaš nepozabljivi sin Janez Piček junaško padel v boju proti zavratnemu sovražniku.

Prejšnji dan, ko ga je sovražna granata zadela, je mnogo sovražnikov poslal na drugi svet, vesel svoje domovinske dolžnosti. Upajoč za to odlikovanja, je moral moj prijatelj in Vaš sin drugi dan podleči vojni usodi. Ta žaloigra se je zgodila dne 22. oktobra ob 10. uri predpoldne. Prosim Vas, bodite trdni in ndajte se v božjo voljo, ker od Boga je zapisana usoda že vsakega novorojenca. Moje sožalje po Vašem nepozabljivem sinu, obenem mojem prijatelju. Bodi mu zemljica lahka, in večna luč naj mu sveti.

Njegov stotnik je pisal njegovi sestri sledeče sožalno pismo: Velespoštovana gospodična! V veliko žalost sem sprejel od svoje žene žalostno poročilo, da je padel za domovino Vaš vrli brat, ki sem ga na bojišču spraznoznal in vzljubil. Bil je vojak, poln zvestobe v izpolnovanju dolžnosti in samozatajevanja, mož, ki je ljubil svoje tovariše in spoštoval svoje predstojnike. Večkrat sem Janeza stavil tovarišem za vzgled pridnega, hrabrega vojaka, in srečen bi bil, če bi bili tudi vsi drugi, ki so tudi vsi pridno in pošteno svojo dolžnost izpolnivali, storili to v tako izredni meri kakor Vaš brat. Zato Vas smem zagotavljati, da mi je njegove izguba hudo pri srcu.

Še danes imam pred svojimi očmi podobo, ko sem moral 8. junija pri Zdravščini rekognoscirati neko postojanko, pri čemer sem bil od najhujšega sovražnega artiljerijskega ognja presečen. Granata za granato je padala v mojo okolico. Ko sem se slučajno ozrl, sem zapazil, da prihaja Janez za menoj brez povelja in da se je vlegel poleg mene. Na vprašanje, kaj da tukaj išče, mi je vrli mladenič odgovoril: „Bal sem se za svojega stotnika in Vas v tem peklenskem tuljenju nisem hotel pustiti samega.“ — Hvala Bogu, po treh urah je streljanje ponehalo in srečno smo mogli dospeti do svojega baona, kjer so nas imeli že za izgubljene. Dne 27. julija (druga bitka pri Gorici) se je ob moji strani udeležil protinapada na gori Sv. Mihaela. V najhujši svinčeni toči smo naskočili, in oddelek strojne puške je zavzel postojanko, odkoder smo sipali na Italijane ogenj. Janez pa ni ostal pri oddelku, ampak se je z infanterijo udeležil naskoka. V bojnem metežu sem ga izgubil izpred oči. Italijani so bili vrženi nazaj, in že sem se bal zanj, ko se je poln veselja vrnil. Bil je ves čas zraven pri naskoku, pa ni bila njegova navada, izgubljati o tem veliko besed. Bil sem pa prepričan, da se je korenito bojeval, ko sem videl njegov krvavi bajonet. Ta dan sem Janeza predlagal v odlikovanje.

Žal mi trenutno primanjkuje časa za opis mnogoterih dogodkov, ki jih je Vaš vrli brat doživel ob moji strani, ker sem sam dva meseca sem v tretjič na bojišču, sedaj proti Rusiji. Bodite prepričani, da bom celo svoje življe Vašega brata ohranil v zvestem spominu. No, Vas naj ob tej hudi izgubi tolaži, da je Janez umrl za svojo domovino kot junak in je tudi v taki meri pripomogel varovati in braniti svojo domovino.

Dne 22. oktobra je v ljutem boju, zadet od laške kroglice, padel v 21. letu svoje dobe France Voh iz Št. Ilja na Štajerskem, nečak mil. gosp. Jerneja Voh, kanonika v Mariboru in s. M. Stanislave Voh, ravnateljice jubilejnega učiteljskega šolskih sester v Mariboru.

Dnevne vesti.

† Župnik Premru. V kratkem času je nezprosna bela žena pobrala že tretjega slovenskega duhovnika na Koroškem, gospoda dekanjskega svetovalca in župnika Frančiška Premru v Možici. V pondeljek zjutraj je izdihnil svojo blago dušo, previden s svetimi zakramenti za umirajoče, star 53 let. Rajni je bil močan mož in je razmeroma le kratko časa bolehal, lotilo se

Schicht-perilo — Bojno perilo

Cenejši in najboljši način pranja:

Namoči perilo nekoliko ur ali čez noč s pralnim praškom „**Ženska hvala**“. Peri tedaj daljše kakor običajno. Samo malo mila — najboljšje Schichtovo milo znamka „Jelen“ — je še potrebno, da se najlepše perilo dobi.

Prištedi delo, čas, denar in milo.

Ominol je najboljšje sredstvo za čiščenje rok, v kuhinji in v hiši.

Dobiva se povsod!

ga je pa kar več boleznih naenkrat. Odhod zvestega služabnika Gospodovega je bridek udarec za našo škofijo in za mnogoštevilne njegove prijatelje. Rajni je bil zelo natančen v izpolnjevanju svojih stanovskih dolžnosti, pobožen mož, vnet narodnjak, ki je iz srca ljubil svoj narod, in odkrita, blaga duša sploh. Mnogo je deloval in se trudil, pa tudi mnogo žrtvoval. Rojen je bil na Vipavskem dne 10. septembra 1862 in 17. julija 1887 posvečen v duhovnika. Dobrotljivi Bog mu bodi obilen plačnik!

Umrl je na Veselah pri št. Vidu bivši župan P. Wutte pd. Vrank. Bil je mož stare korenine, značajan, dober katoličan in zaveden narodnjak. Ugledni rodbini naše iskreno sožalje!

„Vilacher Ztg.“ ustavljena. Vsled uradne odredbe je bila „Vilacher Ztg.“ od 11. novembra začenši ustavljena za štiri tedne.

Tretje vojno posojilo na Koroškem. Kolikor se je dalo dosedaj pregledati, je bilo na Koroškem podpisane III. vojnega posojila nad 41 milijonov kron. Ta velika vsota je nov dokaz za patriotično zadržanje koroškega prebivalstva in dokazuje, da se je tudi ta mala in revna alpska dežela gospodarsko okrepila in je svoja razpoložljiva sredstva pametno in v trdnem zaupanju na ugoden razvoj gospodarskih razmer dala državi na razpolago. V celem je bilo, kolikor je dozdaj bilo mogoče pregledati, podpisanega nad štiri milijarde III. vojnega posojila.

Sprejem v kadetne šole. V III. letnike c. in kr. infanterijskih kadetnih šol se za šolsko leto 1915/16 sprejmejo še prosilci rojstnih letnikov 1898 in 1899. — V šolskem letu 1915/16 je v prvem letniku c. kr. Franc Jožefove vojaške akademije na Dunaju in c. kr. tehnične vojaške akademije v Mödling (artiljerijski razred) še nekaj brezplačnih in plačilnih mest za c. kr. domobranbo za v l. 1898. rojene prosilce prostih. Natančnejši pogoji se izvedo pri ravnateljstvu pomožnih uradov pri c. kr. deželni vladi.

Okrevajoči vojaški konji naposodo kmetom. C. in kr. vojno ministrstvo je določilo, da se smejo dati do 10. decembra 1915 naposodo kmetom za setev iz c. in kr. konjskih bolnišnic taki okrevajoči konji, ki se že smejo brez nevarnosti za njihovo zdravje porabljeni za dela. Tudi vozni konji nadomestnih baterij se smejo v tem času dati naposodo. To pa se sme zgoditi le na tako daljavo, da je mogoče v slučaju vojaške potrebe spraviti konje nazaj v 48 urah. Za Koroško pridejo v poštev konjske bolnišnice v Volšpergu in št. Vidu ob Glini.

Svarilo! Kaznivo je kupovati od vojakov vojaške potrebščine, kakor gorske čevlje, gorske palice itd., zlasti je prepovedano starinarjem tržiti s takimi rečmi. Prestopki se kaznujejo z 12 do 60 K in v slučaju ponovitve z izključenjem iz krošnjarstva.

Borovlje. (Cesarju zvesti Slovenci.) Kak duh preveva koroške Slovence na bojišču, kako zvesto in pogumno spolnjuje svoje dolžnosti do cesarja, nam je znano že iz mnogih poročil. Da ne zaostajajo Slovenci iz Borovelj, ki so doma tako zapostavljeni, nam kaže ponovno odlikovanje uradnika I. koroške orožne tovarne v Borovljah, Pavla Čemer, ki so mu 19./10. pripeli na prsi že drugo, in sicer srebrno medaljo. S ponosom piše: „Sedaj imam že dve, in naj še potem reče kdo, da se Slovenci nismo bili. Z veseljem in novo močjo grem pred novega nasprotnika, naj bo na katerem voglu hoče. Bog in Mati božja me bosta čuvala i v bodoče!“ Vsa čast takim junakom!

Djekše. Umrl je 7. t. m. Janez Cipuš, oženjen posestnik Zagernikove kmetije tukaj v Šmihelu, star 70 let. Bil je skrben, priden gospodar; več let cerkveni ključar; splošno spoštovan in priljubljen, kar je pokazala tudi velika udeležba pri pogrebu. Ravno 45 let je živel v lepem krščanskem zakonu. 7. novembra 1870 se je poročil in na isti dan letos je umrl, zapustivši bolno ženo, dve hčeri in šest sinov-vojakov. Blag mu spomin!

Kobaridci! Vsi begunci iz Kobarida, Bovca in okolice naj mi naznanijo svoje naslove. Obenem naj vprašajo za pogrešane ude družine. (V ta namen je priložiti znamke 30 v za odgovor.) Enako se zahtevajo novice in naslovi vojakov. Na ta način bo vsak izvedel o svojcih. — Ivan Gabršček, učitelj, Dolina pri Trstu.

Druga efektna loterija „Slovenske Straže“. Javno žrebanje 26. oktobra 1915 je izpadlo tako-le: Dobitek v vrednosti 5000 K je zadel srečka št. 57.361; 1000 K št. 29.728; 500 K št. 65.689; 300 K št. 76.739; 200 K št. 91.787. — Vsaka teh števil ima po pet pred- in pet zadobitkov v vrednosti po 20 K; to se pravi: pet števil na navedenih števil navzgor in pet navzdol zadene v vrednosti po 20 K. — 10 dobitkov v vrednosti po 100 K so zadele srečke št. 2.322, 21.776, 26.163, 40.695, 45.155, 50.839, 51.424, 74.373, 85.084, 96.811. — Vsaka teh števil ima po pet preddobitkov in pet zadobitkov v vrednosti po 10 K. — 50 dobitkov v vrednosti po 50 K so zadele srečke št. 8.647, 8.339, 10.812, 14.486, 15.708, 18.894, 18.985, 21.692, 21.811, 23.622, 24.259, 25.644, 29.824, 32.660, 34.277, 37.322, 37.373, 39.593, 40.822, 42.243, 44.092, 45.964, 48.836, 50.835, 51.310, 54.646, 56.099, 56.714, 59.130, 62.511, 63.238, 63.896, 69.355, 69.778, 74.129, 77.591, 80.160, 83.128, 84.071, 86.365, 87.831, 88.668, 92.925, 93.263, 93.681, 93.804, 96.733, 98.245, 98.506, 99.469. — Vsaka teh števil ima po 15 preddobitkov in 15 zadobitkov v vrednosti po 5 K. — Kdor želi imeti celoten zapisnik izžrebanih srečk, ga dobi proti odškodnini 10 v v pisarni „Slovenske Straže“ v Ljubljani. Vsak ima zapisnik na razpolago tam, kjer je kupil srečke. — Dobitki so se pričeli deliti dne 10. novembra.

Prsne bolečine odpravi dobro vtiralno sredstvo: Fellerjev bolečine tolažeči rastlinski esenčni fluid z zn. „Elsa-fluid“. 12 steklenic franko 6 kron. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). Fellerjeve lagodne odvajalne rabarbarske kroglice z zn. „Elsa-kroglice“ se vedno hvalijo. (v)

Listnica uredništva.

Voščene sveče, lepo in mirno gorljive, ne kapljajoče, stearinske sveče, steklenice, stonj in olje za večno luč, kadilo in oglje za kadilnice ter druge cerkvene potrebščine priporoča trgovina sveč **Franc Siebert**, Celovec, Stauderhaus. Razpošilja se na zunaj.

Dekle, srednje starosti, poštena, ki zna dobro šivati in je vajena vsega domačega dela, želi službe k otrokom ali pa kot hišna. Naslov pove upravništvo lista „Mir“ pod št. 63.

Dva učenca

se sprejmeta. Prednost imajo taki, ki so se že učili. **Franc Robač**, mizarški mojster, Šmihel pri Pliberku, Koroško.

100 litrov domače pijače!

osvežuje in gasi žejo, vsak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: Ananas, jabolka, grenadine, maline, muškadne hruške, pomaranče, dišeča perla, višnje. Ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorke, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 4.50 franko po povzetju. Na 5 takih porcij dam eno porcijo zastoj. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca poživlja in ga ne opoji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Janez Grolich,
Engel-drogerija v Brnu št. 638, Moravsko.

Vabilo

na

redni občni zbor

Kranilnice in posojilnice v Tinjah
(Slov. Šmihel)

ki se bo vršil

na advenčno nedeljo, dne 28. novembra 1915, ob 9. uri predpoldne, v posojilnični pisarni (Slov. Šmihel).

Dnevni red:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem občnem zboru.
2. Poročilo o delovanju posojilnice leta 1914.
3. Odobrenje letnega računa.
4. Sklep o čistem dobičku.
5. Volitev načelstva.
6. Slučajnosti.

Opomba. Ako bi ta občni zbor ob določeni uri ne bil sklepčen, vrši se na istem prostoru in z istim dnevnim redom čez eno uro drug občni zbor, ki sklepa brezpogojno.

Načelstvo.

Črevljarskega učenca

takoj sprejme pri dobri preskrbi

Jakob Pissiak

meščanski črevljarski mojster v Celovcu,
Bahnhofstraße št. 35.

Gostilna

p. d. pri šoštarju v Globasnici

se da takoj pod ugodnimi pogoji v najem. V hiši je več prostorov za ugodno stanovanje ter lep sadni vrt.

500 kron!

Vam plačam, če Vaših kurjih oces, bradavico, trde kože ne odstrani Ria balzam v 3 dneh brez bolečin s korenino vred. Cena lončku z zajamčujom pismom K 1.—, 3 lončki K 2.50, 6 lončkov K 4.50. **Kemeny, Kaschau** (Kassa), I., poštni predal 12/8, Ogrsko.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.